కథా కౌముది

అమ్మకో ఉత్తరం గంటి భానుమతి

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో విశిష్ట బహుమతి పొందిన కథ

కవిత సిస్టం ముందు కూచోబోతూ, యధలాపంగా కిటికీలోంచి బయటికి చూసింది. వర్షం సన్నగా పడుతోంది. చల్లటిగాలి మొహానికి తగిలే సరికి హాయిగా అనిపించింది. కిటికీ రెండు రెక్కలూ పూర్తిగా తీసి, స్టాపర్ పెట్టి, కంప్యూటర్ వైపు చూసింది. ఆశ్రమం నుంచి వచ్చిన మెసేజ్ ని మరోసారి చదివింది.

”మీరు అడిగిన వైష్ణవి అనే మహిళ ఓ నాలుగేళ్ళ క్రితం వరకూ మాదగ్గరే ఉండేవారు. కాని ఇప్పుడు మా దగ్గర ఉండడం లేదు. మరో హోం లో ఉంటున్నారని తెలుసు..ఆ చిరునామా తెలుసుకున్నాకా మీకు పంపడానికి ఓ నాలుగు రోజులవుతుంది.”

అంతే!! ఒకలాంటి ఉద్వేగం, సంతోషం కడుపులో చుట్టుకుంటోంది.ఎన్నో ఏళ్ళ తరవాత అమ్మని చూడబోతోంది. అమ్మ కనిపిస్తుంది. తన దగ్గరికి వస్తుంది. ఎన్నో విషయాలు చెప్తుంది, ఆ గొంతు వినాలి. అమ్మబాగా పాటలు పాడుతుందిట. పాడించుకోవాలి..ఆ గొంతుని వింటూ, ఆ మాటలు వింటూ ఇంతకాలం ఏం కోల్పోయిందో, అన్నీ తిరిగి పొందాలి.

కానీ, అమ్మ పాత సంగతులు మాట్లాడడానికి ఇష్టపడుతుందా....!? అమ్మ తనతో మాట్లాడుతుందా...!? తప్పకుండా మాట్లాడుతుంది. సందేహంలేదు. తన చేయి అందుకోడానికి ఆమె ఎప్పుడూ సిద్ధమే కానీ తనే ఆ చేతిని వదిలించుకుంది. దూరం వెళ్ళిపోయింది ఆ ఇల్లు వదిలి బయటికి వచ్చేసింది. ఇది జరిగి పదేళ్ళయింది, అమ్మని అప్పుడే చివరగా చూసింది., ఐదేళ్ళ క్రితం తన పెళ్ళి శుభరేఖని పంపించింది. అంతే కానీ, అందులో రమ్మని రాయలేదు. జస్ట్ ఇన్ఫర్మేషన్ ఇచ్చింది. కానీ ఆమె రాలేదు. అమ్మ దగ్గరనుంచి సమాధానమూ రాలేదు... తన కోపానికి అర్థం లేదు. క్షమించమని అడగాలి. అమ్మ కదా క్షమించేస్తుంది.!

టైము చూసింది.. రాత్రి పది గంటలయింది...మోహన్ లోపలికి వచ్చాడు.

“ఉత్తరం రాస్తున్నావా..? ఇలా ఎన్ని రోజులు రాస్తావు....?”అంటూ కవిత దగ్గరికి వచ్చాడు. భర్తని చూసింది కవిత .

“ఎన్నిరోజులైనా ఫరవాలేదు. నా మనసులోని బరువు తగ్గే వరకూ యిలా రాస్తూంటాను. అమ్మని చూసే వరకూ ....రాస్తూనే ఉంటాను.”

“ అయినా ఆశ్రమం వాళ్ళకి మెయిల్ ఇచ్చాం కదా...ఏదో విషయం తెలుస్తుంది.” అన్నాడు మోహన్.

“వాళ్ళ మెసేజ్ వచ్చింది. ప్రస్తుతం అక్కడ లేరుట, మరో చోటఉన్నారేమో కనుకుని చెప్తామని,”

“అలాంటప్పుడు ఈ ఉత్తరం రాయడం అదీ ఎందుకూ...?.ఆపేయచ్చు కదా....!”

“ఆపేయచ్చు, కాని ఆపను, ఎందుకంటే అమ్మ ఎదురుగా ఉంటే నా మనసులో ఉన్నది పూర్తిగా చెప్పలేక పోవచ్చు, అందుకని అమ్మ రాగానే దీని ప్రింటవుటు తీసి ఆమె చేతికి చ్చేస్తాను. ఆమె చదువుకుంటుంది. నా ప్రవర్తనకి బాధ పడదు. క్షమించేస్తుంది.మామూలై పోతుంది.” కళ్ళు తుడుచుకుంది.

ఆమెని ఓసారి జాలిగా చూసి”నీ ఇష్టం.నాకు నిద్రొస్తోంది.” అని వెళ్ళిపోయాడు మోహన్.

ఉత్తరం టైప్ చేయడం మొదలెట్టింది కవిత. కీబోర్డు మీద వేళ్ళు, మోనిటర్ మీద అక్షరాలు కదలడం మొదలెట్టాయి.

“అమ్మా..! పుట్టినప్పటి నుంచి నీ దగ్గర లేను. నీ చేతుల్లో పెరగలేదు. ఆ జ్ఞాపకాలు ఏమీ లేవు.. కారణాలు నాకు తెలీదు. అమ్మమ్మ దగ్గర నన్నుంచేసావు. నెలకోసారి వచ్చేదానివి, అంతే!! నువ్వెందుకలా చేస్తున్నావని అమ్మమ్మని అడిగాను, తనూ ఏం చెప్పలేదు. నేను డిగ్రీ చదువుతున్నప్పుడు అమ్మమ్మ నీ దగ్గరికి పంపింది... అదే మొదటిసారి నీ దగ్గర ఉండడం. అమ్మమ్మ దగ్గర నన్ను ఉంచేసి వదిలించుకున్నావని నువ్వంటే కోపం.ద్వేషం,అసహ్యం. నీ దగ్గర కూచుని, నీతో ఒక్కసారి కూడా మాట్లాడినట్లు గుర్తు లేదు. నువ్వు మాట్లాడడానికి ప్రయత్నిస్తే, ఏదో మిషతో గొడవ పెట్టే దానిని. నువ్వు నీ బాధ్యతలని మరిచిపోయావని దెబ్బలాడేదానిని. కాని ఓ కూతురిగా నా బాధ్యతలేవిటో నేను తెలుసు కోడానికి ప్రయత్నించలేదు. నాహక్కుల గురించి ప్రశ్నించే నేను, నీ బాధ్యతల గురించి మాట్లాడడం విడ్డూరం. నాకు మనుషుల్ని చదవడం తెలుసనుకున్నాను మనుషుల సైకాలజీ తెలుసనుకున్నాను, కానీ నాకేం తెలీదు..నిన్ను అర్థం చేసుకోలేకపోయాను”

వర్షం జోరు పెరిగినట్లుంది. రివ్వున వీస్తున్న గాలికి, కిటికీ రెక్కలు దానికున్న పరిధిలోంచే`కుంయ్ కుంయ్’ మంటూ శబ్దం చేస్తున్నాయి. కిటికీ మూయడం కోసం కవిత, కంప్యూటర్ ముందు నుంచి లేచింది.. కిటికీ మూసెయ్యబోతూ, బయటికి చూసింది. వీధి దీపాల వెలుగు కింద మెరుస్తున్న కురుస్తున్న వెండి తీగెల వాన.

హోరున కురుస్తున్న వానని, లెక్క చెయ్యకుండా, గొడుగు వేసుకుని ఓ స్త్రీ గబగబా వెళ్ళిపోతోంది. వీధి దీపాల వెలుగులున్నా, ఆమె ఆకారం నల్లగా కనిపిస్తోంది. ఆ గొడుగు కింద ఎగురుతున్న చీరతో నడుస్తున్న ఆమెను చూస్తూ ఉండిపోయింది.

వర్షం, గొడుగు,స్త్రీ,..!! ఆ దృశ్యం!! వెంటనే అమ్మ గుర్తుకొచ్చింది. ఎందుకంటే అలాంటి, అదే దృశ్యాన్ని, అమ్మ తన పుస్తకంలో కళ్ళకి కట్టినట్లుగా రాసింది. అది డైరీ కాదు కానీ,డైరీలా ఓ పుస్తకం లో రాసింది.

ఆ పుస్తకం తన దగ్గర ఉందన్న విషయం అమ్మకి తెలీదు. అది తన దగ్గరుందని, తను కూడా చెప్పలేదు. దాన్ని అమ్మ వెతుక్కోలేదు. దాని గురించి అడగలేదు.తను చేసింది తప్పని కవితకి తెలుసు....అయినా ఏదో కతూహలం,అందులో ఏం ఉందోనని చదవాలని.

మళ్ళీ టైపు కొట్టడం ప్రారంభించింది.

“ నేను నీదగ్గరికి వచ్చినప్పుడు, నీ అలమారలు వెతుకుతూంటే ఓ పుస్తకం కనిపించింది. పైపైనే చూసాను అందులో ఏదో రాసి ఉంది. ఏం రాసావో చూడడం కోసం దాన్ని తీసాను. ఆ పుస్తకం నా దగ్గరుంటే ఏదో ఓ రోజున నువ్వు చూస్తావేమో నన్న భయంతో, చదవకుండా దాన్ని ఓ సంచీలో పెట్టి నా లాకర్ లో దాచేసాను.. దాని సంగతి అప్పుడే మర్చిపోయాను. కాని ఈ మధ్య, ఇన్ని ఏళ్ళ తరవాత లాకర్ తీసి చూస్తుంటే ఈ పుస్తకం కనిపించింది. అసలు అదేంటో, దాన్ని ఎందుకు లాకర్లో దాచానో కూడా తెలీదు. ఆలోచిస్తే గుర్తొచ్చింది. నీకు కనిపించకూడదని అందులో దాచాను. తీసి చదివాను.

అది చదివాక నువ్వు కొంచెం అర్థం అయ్యావనిపించింది. ఆరోజే కాదు, ఆ తరవాత కూడా ఎన్నో సార్లు చదివాను. అందులో ఉన్నది నీ మనసు. అది నువ్వు ఎంత ఉద్వేగంతో రాసావో అదే లాంటి ఉద్వేగం చదివిన ప్రతీసారీ నాలో కూడా కలిగేది. నా కళ్ళ ల్లోంచి ఆగకుండా నీళ్ళు కారిపోతున్నాయి. చదివిన ప్రతీసారి అదే లాగ అయ్యేది. ద్వేషం తగ్గిపోయేది. నీకు నేనున్నానని చెప్పి, దగ్గరవ్వాలనుకునేదాన్ని. ఏదో బెరుకు ఆపేసేది..ఎక్కడో కనిపించని గీత.లక్ష్మణ రేఖ లాంటిది.”

కవిత టైపు చేయడం ఆపి, ఒక్కసారి వెనక్కి వాలి, తలని ఇంకా వెనక్కి వాల్చింది. కళ్ళ ముందు ఆ దృశ్యం.వర్షం, గొడుగు పట్టుకున్న మహిళ.ఆమె అమ్మ. అలాగే వర్షంలో గొడుగు పట్టుకున్న అమ్మ , తడుస్తున్న అమ్మ..ఆ దృశ్యం అమ్మ తన నోటుపుస్తకంలో మనసులో నిలిచిపోయేలా రాసుకుంది.

కవిత కుర్చీలోంచి లేచి చీరల కింద ఉన్న సంచీ తీసింది. పదిలంగా దాచుకున్న ఆ పాత పుస్తకం. రంగు మారిన కాగితాలతో ఉన్నపుస్తకం.ముప్పై ఏళ్ళ వయసున్న పుస్తకం.

మంచం మీద పడుకుని,పక్కనున్న లైటు వెలిగించి, పుస్తకం తెరిచింది. అది అమ్మ మనసు. తనకు తెలియనిది, అమ్మ అందులో దాచుకుంది. దానికి అక్షర రూపాన్నిచ్చింది. అందులో ఏం ఉందో కవితకి తెలుసు. గుండెని పిండితే రాలిన అక్షరాలు. ఎన్నో సార్లు చదివింది. అయినా మరోసారి చదవడానికి తయారయింది. కళ్ళు అక్షరాల వెంట పరిగెడుతున్నాయి.

★★★★★

"ఆ రోజున పెద్ద వర్షం....ప్రకృతి కూడా నాలాగే ఉంది.వీధి తలుపు తెరిచి, అమ్మ పక్కనే గోడకి ఆనుకుని కూచుని బయట పడుతున్న వర్షాన్ని చూస్తున్నాను. జరిగింది కల అవుతే బాగుండును, అని ఎన్నో సార్లు అనుకున్నాను. కల కాదు అని నిజం అని చెప్పడానికే అంత వర్షంలో బావగారు గిరి వచ్చారు. తెరిచి ఉన్న గొడుగుని మూయకుండా, నీళ్ళు కారుతున్న గొడుగు కింద అలాగే గుమ్మంలో నుంచున్నారు.

" అద్భుతం జరిగింది..హరి బతికి ఉన్నాడు" అని అంటారేమో ఆశగా చూస్తున్నాను..

"ఫార్మాలిటీస్ అన్నీ పూర్తయ్యాయి. హాస్పటల్ నుంచే తిన్నగా స్మశానానికి అంబులెన్స్ లో తీసుకెళ్ళిపోతున్నాం. అక్కడికి నువ్వు రానక్కర్లేదు. నీ ఆరోగ్యం చూసుకో..పైగా వర్షం..ఒకటి....అయినా నువ్వు వచ్చి చెయ్య గలిగేది ఏం ఉంది..ఏం లేదు..."

"ఎక్కడికి తీసుకెళ్తున్నారు......?

గిరి ఓ నిమిషం నన్ను చూసి,చెప్పాడు. అతనికి చెప్పడం ఇష్టం లేదేమోనిపించింది. ఏదో చెప్పాలి కాబట్టి చెప్పినట్టుగా చెప్పి,ఇంక మాట్లాడేందుకు ఏంలేదు కాబట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇకనేమాత్రం ఆలోచించకూండా నేనూ వెళ్ళడానికి తయారయ్యాను. మాకు యాక్సిడెంటు అయ్యి, సరిగ్గా ఒక్క రోజే అయింది. హరి అక్కడికక్కడే స్పృహ తప్పి పడిపోవడంతో వెంటనే ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళాను. కానీ అప్పటికే హరి ఈ లోకం విడిచివెళ్ళిపోయాడు. హరి ఇంటికి ఫోన్ చేసాను. వాళ్ళంతా వచ్చారు. నన్ను చూసి మొహాలు తిప్పుకున్నారు. తిట్టినతిట్టు తిట్టకుండా తిట్టారు. నా మూలంగా వాళ్ళబ్బాయి పోయాడని అన్నారు. వెంటనే వెళ్ళిపొమ్మన్నారు. ఇంక అక్కడికి నన్ను రావద్దన్నారు. హరి లేడు కాబట్టి నాతో వాళ్ళకి సంబంధం లేదన్నారు. కానీ నా కడుపులో ఉన్న పాప మాత్రం వాళ్ళదిట. డెలివరీ అవగానే హరి గుర్తుగా తీసుకుంటామన్నారు. నేనెలా స్తాను.? ఇవ్వను. ఆసుపత్రి నుంచి ఇంటికెళ్ళిపోయాను.. యాక్సిడెంటులో కింద పడ్డ నాకు, ఒంటి నొప్పులు ఎక్కువే అయ్యాయి, తగ్గలేదు కాని కనపడని దెబ్బల బాధ ఇంకా ఎక్కువ. అందులో పాప గురించి. ఆమె భవిష్యత్తు గురించి, హరి గురించి, నా భవిష్యత్తు గురించి....

హరి ఆఖరి ప్రయాణం నేను చూడాలి, చూడకుండా ఎలా ఉంటాను. వెళ్తాను. అమ్మ వద్దన్నా ఓ గొడుగు తీసుకుని అక్కడికి వెళ్ళాను. నేను వెళ్ళేసరికి కార్యక్రమం దాదాపు పూర్తి కావొస్తోంది. ఏడుస్తున్న అత్తగారిని,ఆడపడుచులని ఎవరో ఆ గొడుగుల కిందే ఓదారుస్తున్నారు.

నా గొడుగుని నా దుఃఖాన్ని, నా బాధని, నేను ఎవరితో పంచుకోలేదు. ఆఖరి క్షణాన చెప్పినా స్థానం ఏంవిటో గుర్తు చేసారు. వాళ్ళందరూ ఓ చోట, నేనొక్కదాన్ని మరో చోట...మా మధ్య ఓ రకమైన నిశ్శబ్దం, మా మధ్య ఉన్న దూరం తరుగుతుందో పెరుగుతుందో కాలం నిర్ణయించాలి.

కిందనుంచి పారుతున్న నీళ్ళు.. పాదాలని,చీర కుచ్చిళ్ళని తడిపేస్తూ పరుగెడుతున్నాయి. పక్కనుంచి పడుతున్న పెద్ద పెద్ద చినుకులు శరీరాన్ని తడిపేస్తున్నాయి. అవేవి నేను పట్టించుకోవడం లేదు. జరిగినది, జరుగుతున్నది, జరిగిపోయిన నష్టం, నన్ను ఓ మొద్దులా చేసాయి. స్పర్శలేదు. జరుగుతున్న తతంగం కనిపించడంలేదు మంత్రాలు వినిపించడంలేదు. మనుషులు, రేకుల షెడ్డు కింద జరుగుతున్నది, వాన.. ఏదీ కనిపించడం లేదు. నేల నుంచి నింగి దాకా శూన్యం...అన్నీ మాయం అయిపోయాయి.!!

క్షణక్షణం అంతకంతకూ గుండె బరువెక్కి పోతోంది. ఆ బరువు అమ్మ దగ్గర మాత్రమే తగ్గుతుంది. అమ్మ భుజాన్ని ఆసరా చేసుకుని దింపుకోవాలి. గొంతులో అడ్డు పడుతున్న ఉండలు, కళ్ళల్లోంచి బయటికి రావాలి. ఈ నొప్పి,ఈ బాధ,ఈ ఏడుపు,అన్నీ ఇంటికెళ్ళాక.....ఇక్కడి కార్యక్రమం అయిపోతే, వెంటనే జిబ్రాల్టర్ రాక్ లాంటి అమ్మని పట్టుకోవాలి. ఎన్నో ఆటుపోట్లలని ఎదుర్కొన్న అమ్మ సలహా తీసుకోవాలి.

గొడుగు కింద వర్షపు గాలి శరీరాన్నికోసేస్తోంది. వెంటనే అమ్మ వెచ్చటి ఒడిలోకి చేరాలి.

ఆ నేల మీద హరి, జీవితాంతం తోడుంటానని పెళ్లి చేసుకున్న హరి, తన వాళ్ళందరినీ ఎదిరించి పెళ్ళి చేసుకున్న హరి , నిప్పుతో ఏకమై, గాలిలో ధూళిలో, నీటితో కలిసి నింగికి యెగిసిపోతున్నాడు.

అయిపోయింది. ఇంటికెళ్ళిపోవాలి. కన్నీటిని బలవంతంగా రెప్పల వెనకాల ఎంతసేపని అదిమి ఉంచగలనూ..! నీళ్ళకుండ నెత్తిమీద అంతకంతకూ నిండిపోతోంది. ఇక్కడ వీళ్ళ ముందు బద్దలయిపోతే ...!.ఉహూం మెల్లిగా వెనక్కి తిరిగాను. ఎవరివో మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

"యాక్సిడెంటు ఇద్దరికీ జరిగింది కానీ పాపం! హరి దురదృష్టవంతుడు ..పోయాడు"

ఆ మాటలకి అర్థం ఏఁవిటీ...నేను అదృష్టవంతురాలినా.!! ఇప్పుడు జరిగినదాని అదృష్ట దురదృష్టాలని ఎవరు నిర్ణయిస్తున్నారు.! వీళ్ళా!.లేకపోతే ఆ దేవుడా.! బతికి ఉన్న నేనా.! ఇంకా ఈ లోకం చూడని కడుపులో పెరుగుతున్న పాప.! .పైలోకానికి ప్రయాణం అయిన హరి.!ఎవరు..!!??

“అస్సలు ఏడవలేదు. అదేం మనిషమ్మా.!? ఒక్క చుక్క రాల్చలేదు.ఉత్త రాయి.”

“కాదు ,కాదు...నేను రాయిని కాదు. సజీవ స్పందనలున్న మనిషిని.” అని అరవాలనిపించింది. కాని అరవలేదు. నా కన్నీళ్ళు విలువైనవి.. వీళ్ళ ముందు చూపించి వాటి విలువ తగ్గించదలుచుకోలేదు..

నేనేం పోగొట్టుకున్నానో...నా కడుపులోని పాప ఏం నష్టపోయిందో...వీళ్ళకి అక్కర్లేదు...!.

“నువ్వు చాలా ధైర్యవంతురాలివి.” అని ఎప్పుడూ అనే హరి పక్కన లేకపోతే, నేను బలహీను రాలినైపోతానా...!లేదు. నాకు అమ్మ ఉంది. అమ్మ నాకు అన్నివిధాలా స్ట్రాంగ్ సపోర్టర్. నేను అన్ని విధాలుగా నమ్మే ఓ మంచి స్నేహితురాలు. అమ్మ నాకు ధైర్యం ఇస్తుంది. నాకు మాట్లాడడం నేర్పించిన అమ్మ మూగబోతున్న నాకు, ఓదార్పునిస్తుంది....అమ్మకి ఆ శక్తిఉంది. అమ్మ అంటే అర్థం అదే....!!.

గబ గబా బయటికి వచ్చేశాను. కనపడ్డ ఆటో ఎక్కేసాను. ఆటోలో కాళ్ళు పెట్టుకునే దగ్గర అంతా నీళ్ళు.సీటు పూర్తిగా తడిసి ఉంది.

“తుడుస్తానమ్మా “ అంటూ తన సీటు కింద నుంచిఓ పొడి బట్టని తీయబోయాడు పరవాలేదు, నావి పూర్తిగా తడిసినబట్టలే అని అనాలనుకున్నాను కానీ అనలేకపోయాను.

వర్షాలకి రోడ్లన్నీ గతుకులూ గోతులూ, ఎగుర్తూ ఎత్తి పడేస్తు, వెళ్తున్నఆటో కుదుపులకి, పచ్చి పుండులా ఉన్న ఒళ్ళంతా ఇంకా నొప్పిగా ఉంది. లోపలి నొప్పి ముందు ఈ పై నొప్పి ఎంత..!”

★★★★

కవిత గబగబా పేజీలు తిప్పింది. ఏం లేదు. తనకి తెలుసు.. చదివిన ప్రతిసారీ, ఇంకేమన్నా ఉందేమోనన్న ఆతృత..! కానీ ఆ తరవాత ఏం రాయలేదు. ఖాళీ.. పేజీలన్నీ ఖాళీ. ఎందుకు రాయలేదో తెలీదు. రాయడానికి యేం లేదా.!.తను పుట్టడం,తన బాల్యం అదీ ఎందుకు రాయలేదు. ?

ఆ విషయాన్ని ...ఓ సారి అమ్మమ్మని అడిగింది

”మీ నాన్న పోయిన రెండో రోజునుంచే మీ నాయనమ్మ వాళ్ళు మీ అమ్మని వదల్లేదు. ఎన్ని విధాలుగా ఏడిపించాలో అన్ని విధాలుగా ఏడిపించారు. కొడుకు పోయిన కోపంతో మీ అమ్మని చంపడానికి వచ్చారు. ప్రాణ భయంతో ఇంక మేము అక్కడి నుంచి వెళ్ళి పోయాము. అంతలో అమ్మకి వేరే సిటీలో ఉద్యోగం వచ్చింది. అది తెలుసుకున్నారు. నిన్ను తీసుకెళ్ళి పోడానికి మీ నాన్న వైపు వాళ్ళు ప్రయత్నించారు నిన్ను రక్షించుకోడం కోసం నేను నిన్ను తీసుకుని మా ఊరు వచ్చాను. మీ అమ్మ మాత్రం అక్కడే ఉంది. నువ్వు కాలేజీకి వచ్చాక నిన్ను పంపాను. కానీ నువ్వు ఉండలేకపోయావు.” అని అంది అమ్మమ్మ.

అవును అక్కడ ఉండలేక పోయింది, ఎందుకంటే అమ్మంటే కోపం కాబట్టి. అమ్మని, ఆ ఇంటిని వదిలి హాస్టల్ లో చేరింది. వెళ్ళిపోతున్నప్పుడు అమ్మ అన్న మాటలు ఇంకా గుర్తున్నాయి!!

”ప్రాణం పోయే స్థితిలో కూడా తల్లి తన పిల్లల్ని కాపాడు కుంటుంది. నేను కూడా అంతే. నిన్ను రక్షించుకోడం కోసం నీకు దూరంగా ఉండిపోవాల్సి వచ్చింది. అది నీకు అర్థం అయిన రోజున నా దగ్గరికి వచ్చెయ్యి. నీ కోసం ఎదురు చూస్తుంటాను.”అని. నిజమైన అమ్మ ఇప్పుడు అర్థం అయింది.

మళ్ళీ పుస్తకం తీసి చదివింది కవిత. అమ్మ చేసింది త్యాగమే. తనకే అర్థం కాలేదు. అర్థం అయ్యే సరికి అమ్మ ఎక్కడుందో తెలీదు. అమ్మమ్మని అడుగుదామంటే ఆమె ఈ లోకంలో లేదు. అంత వరకూ మనసులోని బరువు దించుకోడం కోసం ఉత్తరం రాసుకుంటోంది.

కవిత పుస్తకం మూసేసి, సంచీలో పెట్టేసి లోపల పెట్టేసింది. ఓ పావుగంట వరకూ మామూలు మనిషి కాలేకపోయింది. ఆ తరవాత మెల్లిగా లేచి,మళ్ళీ,కంప్యూటరు ముందు కూచుంది. ఉత్తరం రాయడం కొనసాగించింది. వేళ్ళు కదలడం మొదలెట్టాయి.అక్షరాలు కనిపిస్తున్నాయి.

"అమ్మా..!! అమ్మమ్మ తనలో ఉన్న శక్తిని , ధైర్యాన్నీ, ఉన్నగుణాలని అన్నీ కూడా ఓ లేత అరిటాకులో మల్లెపూలల్లా, మెట్ట తామరాకుల్లో సంపెంగల్లా ఉంచి, సందర్భం వచ్చినప్పుడల్లా వాటిని, ఎంతో జాగ్రత్తగా, ఒబ్బిడిగా,వినయంతో ప్రేమతో నీకు ఇస్తే నువ్వు,తీసుకుని నీలో, నరనరాల్లో దాచుకున్నావు. అందుకే అన్ని ప్రతికూల పరిస్థితుల్లో కూడా ధైర్యంగా ఉండి, ఎదుర్కొన్నావు.

కానీ నేను,మాత్రం, అవి అన్నీ ఉన్న నీచేయిని నీ నుంచి అందుకోలేకపోయాను. నీ చేయి కాదు కదా,నీ వేలుకూడా పట్టుకోలేకపోయాను .అది మైకేల్ ఏంజిలో పెయింటింగ్ ,ద క్రియేషన్ ఆఫ్ ఏడం లో లాగా దేవుడి వేలు ఎడం వేలు మధ్య ఉండిపోయిన గ్యాప్ లా మన మధ్య ఆ దూరం ఉండిపోయింది. జ్ఞానోదయం అయి నీ మీద ప్రేమ కలిగే సమయానికి, నేను ఎక్కాల్సిన రైలు వెళ్ళిపోయినట్లు నువ్వు వెళ్ళిపోయావు...నాకు మిగిలింది పశ్చాత్తాపం!! మరేం లేదు.!! నిన్ను వెతుకుతాను నా దగ్గరికి తీసుకొస్తాను. మరోసారి చిన్నపిల్లని అయిపోతాను." అలసటగా కళ్ళు మూసుకుని, రేపు మిగిలింది రాయచ్చు,అనుకుంది.

సిస్టం షట్ డౌన్ చేసి,కుర్చీని కాస్త వెనక్కి జరిపింది..

★★★

రెండు రోజుల తరవాత ఆశ్రమం వాళ్ళ దగ్గరనుంచి అమ్మ చిరునామా ఇస్తూ మెసేజ్ వచ్చింది. ఆ చిరునామా చదివి ఆశ్చర్య పోయింది. అమ్మ ఉన్న హోం దగ్గర్లోనే ఉంది. సగం కష్టం తీరిపోయింది. ఇంక వెళ్ళి తీసుకు రావడమే బాకీ. మనసు తేలిక అయింది. పొద్దున్న కోసం, అమ్మని చూడడంకోసం ఎదురుచూస్తూ రాత్రి నిద్ర పట్టలేదు.

తెల్లారగానే త్వరత్వరగా తయారై మోహన్ తో వెళ్ళింది. ఎముకలని నామ మాత్రంగా కప్పిన పలచటి చర్మంతో మంచానికి అతుక్కుపోయి ఉన్న తల్లిని చూడగానే శిలే అయింది.!! ఓ అరగంట వరకూ మామూలు మనిషి కాలేక పోయింది. అంతే వెక్కి వెక్కి ఏడ్చేసింది. మాట పడిపోయి, లేవలేని స్థితిలో ఉన్న ఆమెని వెంటనే ఇంటికి తెచ్చింది.

"సరి అయిన సమయానికే వచ్చారు.ఆమె ఇంక ఎన్నో రోజులు బతకరు.ఫోర్త్ స్టేజ్ లో ఉన్నారు.."అని హోం లో వాళ్ళు అన్నారు.ఇంటికి తీసుకొచ్చే వరకూ ఏడుస్తూనే ఉంది.

" నేను చాలా దురదృష్టవంతురాలిని, నీతో మాట్లాడుతూ గడిపే అవకాశం నేను పోగొట్టుకున్నాను. నువ్వు చేయిని అందిస్తే అందుకోలేదు. ఇప్పుడు నా చేయి నీకు అందిస్తున్నాను."

కవిత మాటలు ఆమెకి అర్థం అయిందో లేదో తెలీదు, కాని అలాగే చూస్తుండి పోయింది. గుండె బరువు అంతకంతకూ పెరిగి పోతోంది. ఎలా తగ్గుతుంది.? మనసులోది చెప్పుకోవాలి, అంటే రాసుకోవాలి. ఇప్పుడు కూడా బరువు దించుకోడానికి రాసుకోవాలి. అప్పుడు కనపడని అమ్మ కోసం,చెప్పుకోలేనేమో,తన గొంతు పెగల్దేమో నని ,రాసుకుంది. ఇప్పుడు మాట, చలనం కోల్పోయిన అమ్మకోసం చదివినా చదవకపోయినా.......

★★★

Click here to share your comments on this story